

skyldes, at hans udgangspunkt for at gå ind i forhandlingerne og hans ambitioner har været andre end dem, vi har haft i Enhedslisten.

Vores udgangspunkt for at gå ind i de her forhandlinger var sådan set, at vi jo kunne konstatere, at hvis man kiggede internationalt på det og så på nogle af de diskussioner, der var i EU, var der en klar tendens i retning af, at vand skulle privatiseres, for det var en så vigtig ressource, at der skulle være mulighed for, at private kunne tjene penge på det. Det var den internationale tendens.

Hvis vi kigger på den danske tendens, kan vi jo konstatere, at hvad enten vi snakkede post eller energi, havde der jo været et stort flertal i Folketinget for, at privatisering var den rigtige vej at gå. Da vi diskuterede energisektorens fremtid, var Enhedslisten forholdsvis hurtigt ude af de forhandlinger, der handlede om, hvordan den skulle organiseres i fremtiden, og resultatet blev så en liberalisering på området, en privatisering på området, som i hvert fald har ført til højere priser, og som også har haft en række andre negative konsekvenser, bl.a. den, at det statsejede selskab på området i dag agerer som almindelig kapitalist uden at tage hensyn til landets energipolitik. Vores udgangspunkt var altså, at der var en meget stor sandsynlighed for, at det her kunne ende med, at et stort flertal i Folketinget endte med at godkende en eller anden form for privatisering, liberalisering, af området.

Når vi så, nogle år efter de forhandlinger startede, står og kigger på det resultat, der er kommet ud af det, må vi jo konstatere, at hvis Enhedslistens udgangspunkt var at sikre, at der ikke skete privatisering og liberalisering på området, og hvis Enhedslistens udgangspunkt var at sikre, at det heller ikke fremover skulle være sådan, at man kunne tjene penge på at sælge vand, havde vi vundet. Hvis Enhedslistens udgangspunkt var at sikre, at det fremover skulle være sådan, at de penge, der kom ind i vandsektoren, blev i vandsektoren og ikke blev udbetalt som udbytte til nogen, uanset at det for så vidt var offentlige eller private ejere, ja, så havde vi vundet.

Så selv om jeg, når jeg kigger på lovforslaget som helhed og sammenligner det med tilstandene før, sagtens kan se, at ikke alt nødvendigvis er blevet meget bedre, vil jeg alligevel tillade mig at sige, at vi har opnået et ganske godt resultat i forhold til at sikre, at vandforsyningen stadig væk er ejet af kommuner eller forbrugere,

og at vi med den kendsgerning, at man ikke kan trække penge ud af sektoren, også har gjort det ganske uinteressant for private at købe og investere i den. Og det har sådan set i hele forhandlingsforløbet været Enhedslistens udgangspunkt, at man skulle sikre, at det her ikke førte til privatiseringer. Hensigten med formuleringen i aftalen er ikke, at der skal ske forandringer, og det er i sig selv ikke særlig betryggende, men det er så også blevet klargjort, at pengene skal blive i vandsektoren. Der er jo ganske rigtigt, som hr. Johs. Poulsen sagde, blevet indført et par bureaukratiske foranstaltninger, der også gør, at sandsynligheden for, at de bliver i vandsektoren, er meget stor. Man kan sige, at alternativet til, at de bliver i vandsektoren, er, at de nemlig ryger over i statskassen, og derfor har hverken kommuner eller andre aktører på det her område nogen som helst interesse i at lave ændrede ejendomsforhold i vandsektoren og sådan set heller ikke nogen interesse i at ophobe et overskud. Og jeg er enig med hr. Johs. Poulsen i, at hvis man kunne være fuldstændig sikker på, hvordan de penge ville blive brugt, som var ophobet i vandselskaberne, kunne det måske være et mindre problem. Men jeg synes nu, at som helhed betragtet er det lovforslag, der ligger her, en ganske god udgang på det.

Jeg må sige, at nogen rigtig pengemaskine for staten tror jeg nu ikke det er, for det er nu muligt med den klogskab, jeg ved der findes i kommunerne, både når det handler om at trække penge til og at undgå at betale penge ud, at man nok skal agere på en måde, så man ikke kommer til at betale skat der, hvor det er kommunen, der ejer dem. Og de folk, jeg i øvrigt kender i vandsektoren, skal nok også finde ud af at håndtere det her på en måde, så hvis der er en finansminister, der har baseret fremtidens velfærd eller skattelettelser på det her lovforslag, har han begået en afgørende fejl.

Jeg medgiver på den ene side – det vil jeg sige – at jeg godt tror, vi kunne have beholdt hovedprincipperne i det gamle hvile i sig selv-princip med betydelig mindre bureaukrati. Det medgiver jeg sådan set. På den anden side må jeg jo sige, at jeg også opfatter det her som et udtryk for, at man nu fra både Venstres, Konservatives og Dansk Folkepartis side ligesom kommer med en tilkendegivelse af, at priskontrol indimellem er en god og nyttig ting. Og vi må så prøve at diskutere i andre sammenhænge, om det måske også kan være nyttigt andre steder, hvor der i realitetens verden måske eksisterer et monopol,